

Р Е Ш Е Н И Е ? 106

гр. Хасково, 10.02.2020 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Хасковският районен съд
в публичното заседание на шестнадесети януари
през две хиляди и двадесета година в състав :

СЪДИЯ : ВАЛЕНТИНА

ИВАНОВА

Секретар: Елена Стефанова

Прокурор:

като разгледа докладваното от Съдията гр.д.? 5 по описа за 2019г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от С.Ф.Н. и К.А.Н.,*** против „Юробанк България“ АД искиове с правно основание чл.55 и чл.86 от ЗЗД.

Ищците твърдят, че съгласно Договор за кредит ? НЛ29451 от 23.11.2007г., сключен между тях и ответната банка, им бил предоставен кредит „...в размер на равностойността в швейцарски франкове на 83 000 евро“. Тъй като банката едностранно увеличила на няколко пъти лихвения процент по кредита, през 2013г. направили опит за извънсъдебно преговаряне на клаузите по договора, като на 14.10.2013г. изпратили до ръководството на банката електронно писмо, подписано с електронните им подписи. На поставените от ищците въпроси получили единствено неприемливо за тях

предложение за превалутиране, поради което през м.02.2014г. завели дело в Районен съд-Хасково, прехвърлено впоследствие в Окръжен съд-Хасково. /търг. дело ? 120/2015г. по описа на ХОС/. По така заведеното дело съдът се произнесъл с Решения ? 70/24.06.2016г. и 77/05.08.2016г., частично потвърдени, изменени и допълнени с Решение ? 245/2017г. на Пловдивски апелативен съд. Последното решение било обжалвано от банката пред ВКС, който се произнесъл с Определение ? 405/06.08.2018г. по т.д. 195/2018г., с което не било допуснато обжалването и по този начин цитираните решения влезли в законна сила. С тях била прогласена нищожността на определени клаузи от договора за кредит, в т.ч. чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.3 и чл.13, ал.1, въз основа на които банката едностранно променяла размера на лихвата по кредита и било присъдено връщането на претендираните надвзети суми до датата на подаване на исковете - 28.02.2014г. Тъй като влязлото в сила решение се ползвало със сила на пресъдено нещо, горесцитираните клаузи, като нищожни, губели своята обвързваща сила между страните, както от самото сключване на договора до подаването на исквата молба /28.02.2014г./, така и оттам нататък и занапред до края на срока на договора. Предвид това, освен присъдените им с решението суми, банката следвало да възстанови на ищците и надвзетите суми от 28.02.2014г. до момента, ведно с дължимата законна лихва за закъснение, а погасителният план занапред следвало да бъде променен в съответствие с уговорения размер на лихвения процент при сключването на договора. В тази връзка, на 09.08.2018г. изпратили по ел. поща искане до банката, с което ги приканили да възстановят надвзетите суми и да коригират погасителния план в съответствие с влязлото в сила решение. На 24.08.2018г. получили отговор, изх.? 9300/0614 от 21.08.2018г., с който отказвали да изпълнят съдебното решение до постановяване на друго такова по новозаведено от ищците срещу банката дело, касаещо надвзети суми от курсови разлики. Последният довод според ищците бил ирелевантен за неизпълнение на влязлото в законна сила съдебно решение, като целта всъщност била отлагане във времето на изпълнението му. Вследствие на този отказ продължавали да търпят имуществени вреди, а банката продължавала да се обогатява неоснователно за тяхна сметка. За периода от 28.02.2014г. до 02.01.2019г. били заплатили 58 завишени вноски /от вноска 75 вкл. до вноска 132 вкл./ спрямо първоначалния погасителния план в размер на общо 6462.36 шв. франка с левова равностойност, изчислена по фиксинга на БНБ към 31.12.2018г. – 11 215.94 лв. Освен това, вследствие на увеличаването на лихвата за сметка на главницата по анюитетните вноски, били заплатени над първоначално договореното и допълнителни такси върху размера на непогасената главница в размер на 33.43 шв. франка, с левова равностойност, изчислена по фиксинга на БНБ към 31.12.2018г. – 58.02 лв. Считат, че върху всяка от така надвзетите от банката суми, на основание чл.86 от ЗЗД, им се дължала и обезщетителна лихва в размер на законната лихва за периода 28.02.2014г. - 02.01.2019г., възлизаща на 1589.93 шв. франка, с левова равностойност, изчислена по фиксинга на БНБ към 31.12.2018г. – 2759.45 лв. Предявяват претенцията си за лихви за посочения

период от почти 5 години, тъй като считат, че давностният срок по отношение на обезщетителните лихви не следвало да се ограничава до последните три години преди датата на завеждане на настоящата искова молба, предвид прекъсването му от заведеното от тях горещитирано дело, чийто изход доказал нищожността на клаузите, касаещи едностранното повишаване на лихвения процент. Предвид изложеното, ищците молят съда да постанови решение, с което да осъди ответника да им заплати сумите от 6 463.09 шв. франка, на основание чл.55 от ЗЗД, представляваща разлика между предварително договорени анюитетни вноски и заплатените от ищците 58 завишени такива за периода 28.02.2014г. до 02.01.2019г., сумата от 73.93 шв. франка – представляваща надплатени такси за управление на кредита, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане; сумата 1 592.65 шв. франка – лихва за забава върху надплатените вноски, за периода от 28.02.2014г. до 02.01.2019г. Претендират разноски.

Ответникът оспорва исковете като неоснователни и моли съда да отхвърли същите. В случай, че съдът приеме исковете за основателни и доказани, моли съда да бъдат отхвърлени като погасени по давност, като ответникът счита, че в случая приложима била кратката 3 годишна давност. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят, че между тях е възникнало облигационно правоотношение по силата на Договор за кредит за покупка на недвижим имот ? HL29451 от 23.11.2007г., предназначен за закупуване на недвижим имот. По силата на договора ответникът „Юробанк България” АД, с предишно наименование „Юробанк И Еф Джи България” АД, е предоставил на ищците като кредитополучатели кредит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на 83 000 евро по курс „купува” на банката за швейцарския франк към евро в деня на усвояването на кредита. Няма спор също, че кредитът е предоставен в швейцарски франкове в общ размер на 140 643 шв. фр. По безспорен начин съдът установи, че с влязло в сила Решение ? 70/24.06.2016г., постановено по Т.д. ? 120/2015г. по описа на Окръжен съд-Хасково и Решение ? 77/05.08.2016г., постановено по реда на чл.250 от ГПК от същия съд, е прогласена нищожността на следните неравноправни клаузи от процесния договор, а именно: клаузата на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.3, чл.13, ал.1 и чл.23, ал.1. Със същото решение ответникът е осъден да заплати на ищците сумата 7 571.05 шв. фр., представляваща разлика между предварително договорени анюитетни вноски и заплатените от ищците 60 бр. завишени вноски по договора за времето от 28.02.2009г. до 28.04.2014г., която сума включва и такса за управлението на кредита. Присъдена е и законна лихва върху главницата, считано от 28.02.2014г. до окончателното изплащане. Със

същото решение ответникът е бил осъден да заплати на основание чл.86 от ЗЗД сумата 697.21 шв.фр. – обезщетение за забавено плащане на главницата за времето от 28.02.2011г. до 28.02.2014г.

С настоящата искова претенция ищците претендират на основание чл.55 от ЗЗД и с оглед обявената нищожност на част от клаузите от процесния договор, посочени по-горе, сумите 6 463.09 шв.фр., която главница представлява разлика между предварително договорените анюитетни вноски и заплатените от тях 58 бр. завишени такива за периода от 28.02.2014г. до 02.01.2019г., както и сумата 73.93 шв.фр. – надплатени такси за управление на кредита и 1 592.65 шв.фр. – лихва за забава върху посочената главница за периода от 28.02.2014г. до 02.01.2019г. /след допуснато изменение на исковете в съдебно заседание, проведено на 19.09.2019г./.

При тези данни по делото съдът намира, че искът за главница е основателен. Този извод се налага от обявяването на основание чл.26, ал.1, предл.1 от ЗЗД във вр. с чл.143, т.10 и т.12 от ЗЗП, нищожността на неравноправни клаузи, а именно тези на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.3, чл.13, ал.1 и чл.23, ал.1 от договора, касаещи едностранна промяна в условията му от страна на банката. В този смисъл съдът счита, че следва да установи само размера на така предявения иск. Цитираното по-горе влязло в сила решение се ползва със сила на пресъдено нещо и е недопустимо пререшаването на спора в тази му част. Относно размера на иска бе назначена съдебно-счетоводна експертиза, която изготви първоначално и допълнително заключение. Видно от същото е, че в исковия период от 28.02.2014г. – 02.01.2019г. са настъпили падежите на 58 месечни вноски, които ищците са заплатили от по 1030.52 шв.фр. всяка вноска, вместо от по 919.10 шв.фр. От счетоводната програма на ответника вещото лице е извлякло стойността на реално заплатените суми по кредитното задължение, а именно – 59 770.89 шв.фр., или разликата в размер на 6 463.09 шв.фр. е надплатена сума от ищците, поради което и на основание чл.55 от ЗЗД искът за възстановяване на недължимо платени завишени 58 вноски за периода от 28.02.2014г. до 02.01.2019г. в размер на 6463.09 шв. фр. е основателен и следва да бъде уважен изцяло. Действително платените от ищците суми по договора за кредит за покупка на недвижим имот надвишават дължимите такива. Съдът не споделя възражението на ответника, че вземането е погасено с изтичането на кратката тригодишна давност по чл.111, б.”в” от ЗЗД. Предявеното вземане е на извъндоговорно основание – за недължимо плащане по чл.55, ал.1, предл. 1 от ЗЗД. Ето защо, в случая следва да намери приложение общата петгодишна погасителна давност по чл.110 от ЗЗД.

За претенцията за такса за управление на кредита в размер на 73.93 шв.фр. съдът счита, че, след като ответникът е събирал увеличен размер на месечните вноски, то съответно това се е отразило и върху размера на таксата за управление на кредита. В този смисъл за исковия период е събрана сума, по-голяма от дължимата и видно от заключението на вещото лице същата е в

размер на 73.93 шв.фр. Предвид уважаването на иска по чл.55 от ЗЗД, се явява основателна и тази претенция като недължимо платена сума, поради което следва ответникът да я възстанови на ищците. Ето защо, искът в тази част се явява основателен и доказан в пълния предявен размер от 73.93 шв.фр.

По отношение на лихвата по чл.86 от ЗЗД, претендирана за периода от 28.02.2014г. до 02.01.2019г. в размер на 1592.65 шв.фр.: този иск, предвид уважаването на иска по чл.55, ал.1 от ЗЗД, също следва да се уважи като основателен. Главницата от 6 463.09 шв.фр. е парично вземане, което се е дължало още от началния период на исковата претенция, т.е. от 28.02.2014г., от което следва извода, че главният иск е платимо вземане, а не търсимо, поради което и не следва длъжникът по същото да бъде поканен за неговото плащане. Отделно от това съдът счита, че ответникът е бил недоброръствен длъжник, поради което, за да се търси от него обезщетение за забава, не следва да му бъде изпращане покана, за да изпълни. Той е изпаднал в забава от момента, от който вземането по главния иск е станало изискуемо. Досежно размера на иска по чл.86 от ЗЗД, съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице, което посочва, че лихвата върху главницата от 6 463.09 шв.фр. за исковия период от 28.02.2014г. до 02.01.2019г. е в размер на 1592.65 шв.фр.

Всички претендирани суми следва да бъдат присъдени в швейцарски франкове, както е поискано с исковата молба, което е допустимо, доколкото надвнесените погасителни вноски и такси по договора за кредит са в същата валута.

С оглед изхода на делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищците С.Ф.Н. и К.А.Н. направените по делото разноски в размер на 764.39 лева, представляващи държавна такса в размер на 564.39 лева и 200 лева – възнаграждение за вещо лице. Следва ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата С.Ф.Н. сумата 1500 лева – възнаграждение за адвокат, която сума не е прекомерна, с оглед на фактическата, и най-вече правна сложност на делото. Поради изложеното, възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК ще следва да бъде оставено без уважение. Искането на ищците за присъждане на разноски в размер на 30 лева, представляваща внесена по сметка на Окръжен съд-Хасково държавна такса за частната жалба против определението на настоящия съдебен състав за спиране на производството по делото, е неоснователно. Компетентен да се произнесе по така направените разноски е бил Окръжен съд-Хасково, в случай, че пред него е било отправено искане в тази насока.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА „Юробанк България” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление – гр.София, Район „Витоша”, ул.”Околовръстен път” ? 260, да заплати на С.Ф.Н., ЕГН ***** и К.А.Н., ЕГН *****,**, сумите: **6463.09 швейцарски франка** - главница, представляващи разлика между предварително договорени ануитетни вноски и заплатените от ищците 58 завишени вноски по Договор за кредит за покупка на недвижим имот ? HL29451 от 23.11.2007г., за времето от 28.02.2014г. до 02.01.2019г.; **73.93 швейцарски франка**, представляващи надплатени такси за управление на кредита, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 02.01.2019г. до окончателното им изплащане, както и сумата **1592.65 швейцарски франка** – обезщетение за забавено плащане на главницата за времето от 28.02.2014г. до 02.01.2019г.

ОСЪЖДА „Юробанк България” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление – гр.София, Район „Витоша”, ул.”Околовръстен път” ? 260, да заплати на С.Ф.Н., ЕГН ***** и К.А.Н., ЕГН *****,**, направените по делото разноски в размер на 764.39 лева, от които държавна такса 564.39 лева и 200 лева – възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА „Юробанк България” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление – гр.София, Район „Витоша”, ул.”Околовръстен път” ? 260, да заплати на С.Ф.Н., ЕГН *****,**, разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ:/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С.